

[Hilmar Baunsgaard.]

ting har man nu trukket tilbage igen. Det må vi tage til efterretning, men trist er det, at flertallet igen har villet demonstrere sin magt.

Jeg må sige, at regeringspartiet har i særlig grad udvist en ejendommelig adfærd i denne sag. Før valget havde man ikke mod til at vedstå, at man ville afskaffe skattefradragsreglen. Efter valget fik man modet, og nu kan man tilsyneladende ikke få nok. Refleksioner over virkningerne af sin skattepolitik hører i hvert fald ikke til socialdemokratiets dyder. Derfor trækker man nu kritikløst sit tilbud tilbage om adgang til at fratække de kommunale skatter. Det er trist, for her var der en saglig begrundelse for ikke at gøre det. Der er store forskelle i den kommunale beskatning, og derfor bliver der stor forskel i den skat, folk med samme indtægt kommer til at betale. Ved at ændre holdning straffer man nu folk, der bor i de hastigt voksende kommuner med de store udgifter. Det betyder højere skat for indbyggerne i disse kommuner, og da det ofte falder sammen med høje huslejer, straffer man dem altså dobbelt. Til gengæld kan folk i de rige, gamle kommuner glæde sig over, at de rent faktisk kommer til at betale mindre.

Lidt flere refleksioner over virkningerne af det, man laver, kunne have hjulpet flertallet til at undgå fejl og ville have medført lidt færre urimeligheder.

Linjen er tydelig nok. De tilbud, man gav under udvalgsarbejdet, er i vidt omfang trukket tilbage igen. Der må være opstået en umådelig trang til at demonstrere sin politiske magt. Det må skatteyderne så bøde for i de kommende år. Det radikale venstre beklager oprigtigt, at der i denne situation unødigt er skabt politisk skel. Vi havde håbet, at folketinget i større enighed kunne have gennemført en skattereform, og med henblik herpå har vi udarbejdet vore to skattereformforslag om henholdsvis en statsskattelov med en enhedsskala og et kildeskatteforslag, der fastholder kildeskattens fordele og mindsker det administrative besvær. Flertallet har ikke villet det, og derfor blev der hverken enighed eller skattereform.

For at understrege nødvendigheden af de

kritiske bemærkninger, jeg gjorde indledningsvis, vil jeg gerne ganske kort illustrere den forhandlingsform, regeringen tog i anvendelse ved firepartidrøftelserne.

Der var ganske klart gjort rede for, at når vi fra det radikale venstres side gik til disse forhandlinger, skyldtes det dels hensynet til at fastholde reformbestræbelserne, dels at vi fandt skatteskalaen i regeringens udkast for hård især over for mellemindtægterne, ligesom vi fandt det urimeligt at sætte den højeste skatteprocent til staten alene op fra vore foreslåede 45 pct. til 50 pct. Alle ønsker om ændringer i den retning blev afvist, og de blev afvist med henvisning til, at der ikke var, som man sagde, 5 øre at slække på provenuet. Det skete natten mellem fredag og lørdag. Og i løbet af lørdagen præsenteredes vi for et ultimatum byggende på løfter til SF, der betød provenutab på mellem 200 og 300 mill. kr. Det er klart, at så var der ikke plads for indrømmelser til andre.

Se, da disse lovforslag, vi i dag behandler, var til første behandling, fremhævede jeg over for regeringen, at man ikke kunne gennemføre den politik først at bruge pengene sammen med SF og så bagefter præsentere regningen for os andre. Dengang erklærede finansministeren, at det forstod han da godt. Alligevel var det det spil, han og hans kolleger forsøgte i lørdags.

Hr. Aksel Larsen fandt også anledning til, hvad jeg ikke tror han skulle have gjort, at beskæftige sig med den sidste fase af disse firepartiforhandlinger. Hr. Aksel Larsen sagde: ja men da statsministeren begyndte at redegøre, blev der spurgt, om det kom skattereformen ved, og det er klart, at så ønskede statsministeren ikke at gå videre. Hvorfor gjorde statsministeren ikke det? Fordi statsministerens svar var: nej, det, vi har forhandlet med SF om, og det, jeg nu vil fremlægge, kommer ikke skattereformen ved. Og så næste morgen får vi at vide, at man har brugt 300 mill. kr. af det provenu, som skattereformen drejer sig om. Så kan man selv bedømme, om man synes, svaret er ærligt. (Afbrydelse af statsministeren [J. O. Krag]: Undskyld, det er forkert. Man sagde ikke: kommer det skattereformen ved? Man sagde: kommer det os ved?). Jeg tror, statsministe-